

— Охъ! — извика и въздъхна елхичката, когато съ единъ силен ударъ отъ брадва я повалиха на земята — какво стана съ мене?

Замаяна отъ удара, елхичката не видѣ, кога се отзова въ града, срѣдъ широката площадка, където я поставиха за продажба. Тамъ често идваха люде, разглеждаха елхичкитѣ и една по една ги отнасяха по домовете си.

— Кой ли ще ме купи? — мислѣше си елхичката и въ сжщото време видѣ своитѣ стари познайници Владко и Лила.

— Мамо! Мамо! Ето нашата елхичка, — извикаха радостно тѣ. — Да я купимъ, мамо!

Така елхичката се отзова въ една богато наредена стая, срѣдъ огледала, килими и меки мебели. Децата я украсиха съ кристални топчици и висулки, бонбонени кутийки, свѣщици, съ златни и сребърни нишки и лентички. Вечеръта се събраха много гости, запалиха свѣщицитѣ, децата запѣха, засвириха. Всички се възхищаваха отъ красивата елхичка. А тя, като се оглеждаше на голѣмитѣ огледала, мислѣше си:

— О, да можеха да ме видятъ сега голѣмитѣ елхи въ гората! И сърдцето ѝ замиреше отъ радост и гордост.

Нѣколко дни минаха, като въ вълшебенъ сънъ. Свирѣше музика, ярко горѣха свѣщицитѣ, а децата играеха, танцуваха и скачаха около елхичката.

Но една вечеръ майката се обърна къмъ децата и каза:

— Е, деца, празника се свѣрши вече. Снемайте играчкитѣ. Утре ще изнесемъ отъ тукъ елхата.

— Нека постои още малко, мамичко, — съ молящъ гласъ каза Владко!

— Не може. Тя почна вече да съхне. Виждате, какъ листенцата ѝ падатъ. Децата снеха украшенияята, сложиха ги въ кутия и си излѣзоха.

Елхичката се замисли. Тя си спомни за родната гора и ѝ стана тужно. Ето, нейното желание се изпълни. Тя бѣше на гости въ града, между хората. Бѣше царица на празника и обща любимка

на всички, а сега трѣбва да загине. О, какъ искаше да бжде тя отново въ гжстата гора!... Да диша прѣсния студень въздухъ! Да гледа голѣмитѣ свѣтящи звезди въ високото тъмно небе! Да се почувствува пакъ бодра, силна, здраво свѣрзана съ коренитѣ си въ земята!...

А сега... Остритѣ ѝ листенца се спѣха отъ увѣхналитѣ ѝ клончета. Тежко дишаше задушния въздухъ на затоплената стая. Сълзи потекоха по стѣблото ѝ. Въ тая чужда и богата къща елхичката се почувствува осиротѣла, изоставена, самичка.

Лека сѣнка премина презъ полуотворената врата. Това бѣше Владко. Не му се спѣше. Той седна близо до елхичката... Сребриститѣ лъчи на луната гледаха презъ украсенитѣ съ зимни цвѣтенца прозорци. Елхичката тихо поклашаше клончетата си и отъ тѣхъ се ронѣха листенца. На Владко му бѣше мжчно за елхичката. Той разбираше нейната болка и последния ѝ предсмъртенъ шепотъ...

КОГАТО настъпи пролѣтъта и слънцето огрѣ и затопли замръзналата земя, децата отидоха въ градината.

— Какво ровишъ въ земята, Владко, — попита го майка му.

— Азъ, мамичко, искамъ да си посадя една шишарка?

— Каква шишарка?

— Елхова... Намѣрихъ я и искамъ да си посадя елхичка... Ей такава да израстне, каквато ние имахме на Рождество Христово... Помниш ли?

— Добре, момчето ми, посади, посади.

— Азъ искамъ да си посадя елхичка, защото ми е жалъ за оная, която изхвърлихме следъ празника. Тази нѣма да я съчемъ. Нека тя расте дълго, дълго време. Нали е хубаво, мамичко?

— Да, хубаво е. гълъбчето ми... Ти имашъ златно сърдце... И майка му го помилва съ усмивка на уста, а Владко грижливо посади семенцето отъ шишарката въ меката и топла земя.

Татяна Кондратенко

